

MH
SP

မြက်ခင်းပြင်အပွတ် ခရီးစဉ်

မြက်ခင်းပြင်အလွတ်

ခတ္တာခင်

နိဒါန်း

လေနှင့် လွင့်ပါနေကြသည့် တိမ်စိုင်းများကြားထဲတွင် ကိုယ်ပါရောပြီး လွင့်
မျောနေသလို ခံစားနေရသည်။ ရင်ထဲတွင် လစ်ဟာနေ၏။ ဘာကိုမှ ထိတွေ့
ကိုင်တွယ်ခွင့် မရသူလို စိတ်အစဉ်မှာလည်း ဘာတစ်ခုမှ မသိတော့သ
ယောင်။ မြေကြီးပေါ်မှာ ရပ်နေရသော်လည်း ခြေအစုံမှာ မြေကြီးနဲ့
ကင်းလွတ်နေသလိုမျိုး။ မိမိ၏ဘဝသည် အစဉ်သဖြင့် ရိုးစင်းစွာ စီးဆင်းနေ
သော မြစ်တစ်စင်းပမာ အကောက်အကွေ့ နည်းလှစွာ မာယာမဲ့လိမ့်မည်ဟု
ထင်ခဲ့ဖူးသည်။ ပစ္စုပ္ပန် လက်တံသည် လှုပ်ရှားမှုတိုင်းမှာ အေးအေးသာသာ
လည်ပတ်နေလိမ့်မည်။ တစ်ခါမှ မှားယွင်းမှု မရှိစေရ။ သို့တစေ ဘဝ
သည်ကား ထင်ထားသလို မဟုတ်။ အဖုအထစ်နှင့် ခလုတ်တံသင်းသည်
တည်ငြိမ်နေသည့်သူကိုမှ လာရောက်လှုပ်ခတ်၏။ တစ်စစ်စစ် နာကျင်ရသည်
ပဲ မဟုတ်လား။

ထိုမျှမက အရှက်တရားတို့ကို ကြောက်ရွံ့လှသဖြင့် ကင်းကွာအောင် ပြုမှု
နေထိုင်ခဲ့သူအဖို့ လတ်တလော တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်မှာ စိုးစဉ်းမျှ
ယုံကြည်လက်ခံနိုင်စရာ မရှိ။ သို့တိုင် လက်မခံနိုင်သော အကြောင်းတရား
တို့ပင်လျှင် ကိုယ့်ထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့၏။

ဆက်ပြီး မတွေးချင်တော့။

စိတ်အစဉ်အခဲများမှာ တိုက်ခတ်နေသည့် ညနေခင်း လေပြည်နှင့်အတူ

လွင့်ပါ သွားစေချင်လှ၏။ သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အသင့်ယူဆောင်လာသော ငွေရောင်မီးခြစ်လေးကို ဘောင်းဘီ အိတ်ကပ်ထဲက ထုတ်လိုက်၏။ နောက်ဆုံးပါပဲ၊ တကယ်နောက်ဆုံး။ တစ် ချိန်က မြတ်နိုးလှစွာ ရေးဆွဲဖူးခဲ့သည့် ပုံရိပ်ယောင်တို့ကို ဆွေးရီစွာ တစ် ချက်ကြည့်၏။ စိတ်နာဖို့ပင် မထိုက်တန်သည့် ခံပြင်းမှုများက ကိုယ်အနှံ့ စိ န်ဝင်ကုန်ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ တထစ်ချ စိတ်ချယုံကြည်ရမှုများ သည်လည်း အချိန်အခါမရွေး ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် ပြုတတ်သည်ကို သင်ခန်းစာရခဲ့၏။ တူနှစ်ကိုယ် သက်ဆုံးတိုင် လက်တွဲကြမည်ဟု နောက်ထပ်တစ်ဖန် ဆိုလာခဲ့ သူရှိသော် ယုံကြည်ပေးဖို့ အတော်ပင် ခဲယဉ်း သွားလိမ့်မည်။ ဘာကိုမှ အ ယုံအကြည် မရှိလိုတော့ပြီ။

တခုတ်တရ ရှိလှစွာ မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားမှု အပြည့်ဖြင့် ဖန်တီး ရေးဆွဲ ထားသည့် တစ်ချိန်က ချစ်ခင် တွယ်တာခဲ့ရသူ၏ အပြုံးတို့သည် မီးတောက် ထဲတွင် တမြည့်မြည့် လောင်ကျွမ်း ကုန်ကြသည်။ အနီးအနားဆီသို့ မီးပွား များ မစဉ်စေရန် ဂရုစိုက်ရင်း အကြည့်က ဟိုသည်ဆီ ရောက်၏။ လုံးဝ ချုပ်ငြိမ်း ပြာကျသွားအောင်ထိ မီးကျွမ်းသွားသည့် ပန်းချီကားများကို တစ်မိန့် စိမ့် ထိုင်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ပြီးပြီ။ ပြီးလေပြီ။ အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပြီ။ ရင်ထဲမှာရော ခန္ဓာပြင်ပဆီမှာ ပါ အချစ်နဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ မထိတွေ့ဖူးခဲ့သူ တစ်ယောက်အဖြစ် ပြန်လည် မွေးဖွားလာရပေဦးမည်။ ကျောခိုင်းလျှင် စိတ်ချရအောင် မီးကျွမ်းထားသည့် နေရာကို အတော်ကြာ စောင့်ကြည့် နေလိုက်သေး၏။ အားလုံး စိတ်ချရပြီ ဆိုမှ ထိုနေရာက လှည့်ထွက် လာခဲ့လိုက်သည်။

မပြောမဆိုနှင့် ဘယ်ဆီမှန်းမသိ ထွက်သွားသည့် သူ့ကို အမေ စိတ်ပူနေ

လိမ့်မည်။ သို့နှင့်ပင် အိမ်ကို သုတ်သုတ်လှမ်းခဲ့၏။ အိမ်ကိုရောက်တော့ မနက်အစောကြီး ပြန်မယ်ဟုဆိုကာ ပစ္စည်းများ သိမ်းနေသည့် အမေ့ကို တွေ့ရသည်။ သူ ဘာမှမပြောချင်။ သူ့ကြောင့် တစ်မိသားစုလုံး အရှက် ရခဲ့ ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ ပြောပိုင်ခွင့် မရှိတော့သူပမာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်မှတ်ထားလိုက်ပြီ။

"မနက် အမေနဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့"

သူ အမေ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းကြီး မပြန်ချင်သေးတာတော့ အမှန်။ ပြီးတော့ သည်လိုအခြေအနေနဲ့ အလုပ်ခွင်ထဲလည်း မနေလို။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကို သူ မျက်နှာ မပြလိုသေး။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အကြောင်းအရာကို အပြီးတိုင် လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီ ဆိုသော်ငြား ပတ်ဝန်းကျင် အကြည့်ကို သူ မခံချင်။ ထို့ကြောင့်ပင် အမေ့ကိုကြည့်ပြီး မလိုက်လိုသေး ကြောင်း ငြင်းလိုက်၏။

"ဒီမှာ ဘာလုပ်ချင်သေးတာလဲ၊ ဘာလုပ်စရာ ကျန်သေးလို့လဲ"

အမေက စိတ်မရှည်သလို ပြောတော့ သူ အမေ့ကို ပြန်မကြည့်ဖြစ်။ ပန်းချီ ဆေးဘူးများကို နေရာချရင်း

"ကျွန်တော် စိတ် အနားယူချင်သေးတယ်" ဟုသာ ပြန်ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

အမေကတော့ လုံးဝ မကျန်ခဲ့စေလိုသည့် သူ့စိတ်ကို အဆုံးထိတိုင်ပြ၏။ သို့တိုင် သူကလည်း ခေါင်းမာစွာပင် မလိုက်လိုကြောင်း ငြင်းဆန်နေခဲ့ သည်။ တစ်မိသားစုလုံး ကြည်နူးပြီး စိတ်လက် ကြည်သာစွာ ရောက်လာခဲ့ ပြီးမှ သူ့ကိစ္စကြောင့် အဖေနဲ့အစ်ကို၊ ဆွေးမျိုးတစ်စုက ချက်ချင်း ပြန်သွားခဲ့ ကြ၏။ အမေသာ သူ့ကို စိတ်မချသဖြင့် သည်မှာ ကျန်ခဲ့ရသည်သာ။

"အလုပ်ကရော"

"စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ကြည့်ရှင်းလိုက်ပါမယ်"

အမေ့ကို သည်လောက်သာပြောပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ အမေ့ ရှေ့မှာလည်း ဆက်မနေချင်တော့ပေ။ တစ်မိသားစုလုံးကို သိက္ခာမဲ့စေခဲ့ပြီ ဟု အဖေ့ပြောစကားကို ကြားယောင်ပြီး နာကျင်ရ၏။

"ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ"

အမေက စိတ်မကျေနပ်လှစွာ အိပ်ခန်းထဲထိ လိုက်လာပြီး မေးနေပြန်၏။

"အပြင်က"

ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ရင်း သူ ဖြေလိုက်သည်။ အမေ့ဟန်ပန်မှာ သူ့ကို လိုက်ပြီး အကဲခတ်နေသယောင်။ မျက်ခြည်ပင် အပြတ်မခံနိုင်တော့သလို။

"ဘာသွားလုပ်တာလဲ"

"မီးသွားရှို့တာ"

ရပ်နေရင်းမှ အမေ သူ့နံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

"ဘာ..."

"ဟုတ်တယ်၊ ပန်းချီကားတွေကို မီးသွားရှို့တာ"

ပြောပြီးသည်နှင့် သူက ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေလျက်က ထရပ်လိုက်ပြန်၏။ အမေ သူ့ကို မော်ကြည့်သည်။ ဘာမှတော့ ဆက်မပြော။

အမေနဲ့အတူတူ အမေ့ဇာတိကို အလည်လိုက်ဖို့ ခေါ်တိုင်း သူ့အစ်ကိုသာ လိုက်ပြီး သူက အမြဲတစေ ငြင်းဆန်တတ်ခဲ့၏။ သည်လို နယ်မြို့လေးတွေ ကို သူမကြိုက်။ လိုချင်တာ ရနိုင်သည့် မြို့ပြကြီးကိုသာ အထင်ကြီးတတ်သ ဖြင့် အမေ့ဇာတိကို ပျော်မွေ့စရာနေရာဟု တစ်ခါမှ မမှတ်ယူ။ နောက်ပိုင်းမှ အမေ့ကို မလွန်ဆန်နိုင်သဖြင့် တစ်ခေါက်လောက် ရောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး သည် တစ်ခေါက်က ဒုတိယအကြိမ်။

အသက်ကြီးလှပြီဖြစ်သည့် အမေ့အဖေနဲ့အမေ၊ အဘိုးနဲ့အဘွား ဆန္ဒ အလျောက်သာ သည်ဒေသကို အရောက်လာခဲ့ရ၏။ လာရသည့် အကြောင်း ကလည်း သူ့မင်္ဂလာကိစ္စ။ ယခုတော့...။

သည်နေရာဒေသကို လာလျှင် သူ့အတွက် သွားစရာ အထွေအထူးမရှိ။ သည်တော့ ပန်းချီဆွဲပေါ့။ မြင်မြင်ရာကို ရေးရသည့် ပန်းချီမျိုးက သူ့ မျက်လုံးထဲ ပိုလှနေတတ်၏။ သို့နှင့်ပင် သည်နေရာက သူ့အတွက် ပန်းချီရေးရုံမျှသာ။

"အမေ၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း နေချင်တယ်"

အမေက သူ့ကို ကရုဏာသက်သလို ကြည့်ပြီး လက်ကို ဖွဖွတစ်ချက်ကိုင် ပြီး ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ ထိုမှ သူလည်း ခုတင်ပေါ်တွင် လဲချလိုက်သည်။ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားလျက်က နာကြည်းခံရခက်မှု တို့သည် စိတ်အသွေး ကို တရိရိတိုက်စား လှိုက်လောင် လျက်ရှိ၏။

အခန်း - ၁

မြက်ပင်ရိုင်း ရှည်ရှည်များကို ငေးကြည့်ရသည်မှာ စွမ်းရည်အတွက် အလွန်အဓိပ္ပာယ်ရှိသော အလုပ်။ ခုလို တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကြည့်နေရတာမျိုး။ မြက်ရိုင်းပင် ရှည်ရှည်များသည် ကြည့်နေရင်း ကြည့်နေရင်း ဟိုးဝေးဝေးကို ရောက်သည်အထိ ဆက်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်းကင်နဲ့ တစ်ဆက်တည်းလိုလို ဖြစ်သွားပြန်၏။

လေပြည်အေးအေး တိုက်သည့် သည်လိုညနေခင်းမျိုးတွင် လယ်ကန်သင်း ပေါင်ပေါ် ထက်တွင် ထိုင်ပြီး မြက်ရိုင်းရှည်ရှည်များ ကြည့်ရခြင်းကို စွမ်းရည် အတော်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ပြီ။ ဒါက အမေ့ကြောင့်ပဲ ဖြစ်၏။ အမေပျောက်ပြီဆို အဘွားက မြေးရေ အမေ့ကို လိုက်ရှာစမ်းဆိုလျှင် စွမ်းရည် သည်နေရာကိုပဲ လာရှာတတ်မြဲ။ အမေကလည်း သည်နေရာမှာပဲ ရှိနေတတ်မြဲ။ သည်နေ့တော့ အမေ သည်နေရာမှာမရှိ။

ဘယ်တွေ သွားနေပါလိမ့်၊ စွမ်းရည် မစဉ်းစားတတ်သဖြင့် သည်နေရာမှာပဲ ဆက်ထိုင် နေလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် မိုးဖွဲဖွဲကျလာ၏။ စွမ်းရည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက မြင်နေရသည့် တောင်ကြောပေါ်တွင် မိုးသည် အတန်စွေနေပြီ ထင်ရ၏။ မည်းမည်းမှောင်နေသည်။ စွမ်းရည်တို့ဘက်မှာတော့ ဖွဲဖွဲကျရုံသာ။ အမေ ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေပါလိမ့်။ ခဏနေ လေးမြဲ ရောက်လာတော့မည်။ အမေ့ကို ခုထိ မတွေ့သေး။

မိုးကို ကြည့်ရင်း စွမ်းရည် မျက်ရည်များ စို့တက်လာကြသည်။

မျက်တောင်ဖြင့် တစ်ချက် နှစ်ချက်မျှ ပုတ်ခတ်သော်လည်း မျက်ရည်သည် အမှီအတွယ်မဲ့စွာ ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းလာ၏။ မိုးဖွားများကြောင့် ခေါင်းက ဆံပင်တို့မှာ စိုထိုင်းထိုင်း ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ အမေ့ အရိပ်အယောင်ကိုလည်း ခုထိ မတွေ့ရသေး။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သည်နေရာတွင် ရပ်တန့်နေချင်သေး၏။ နောက်ထပ် ဘယ်သောအခါ ပြန်လည် ရပ်တန့် ငေးမောခွင့် ရမည်ကို မသိရသည့် အခြေပဲ မဟုတ်လား။

စွမ်းရည် အားကြီးနဲ့ ငိုချလိုက်ချင်ပြီ။ တစ်ယောက်ယောက် မြင်လျှင်တော့ အမေ့ကို မတွေ့သဖြင့် ငိုနေပြီဟု ထင်ကြပေလိမ့်မည်။ ထင်ကြပါစေပေ။ မျက်ရည်ကျရတယ် ဆိုတာ ရင်ထဲက ခံစားမှုတွေ အပြင်ကို စိမ့်ထွက်လာကြတဲ့ သဘောပဲမဟုတ်လား။ မိန်းကလေးပီပီ တစ်ခုခုဆို အားလျော့ကာ ငိုချင်ရသော်လည်း အဘွားက ငိုသည်ကို မကြိုက်၊ မငိုရ။ သည်တော့ စွမ်းရည် အဘွားရှေ့မှာ တစ်ခါမှပင် မငိုဖူး။ စိတ်ခံစားရမှုများ အားကြီးလာပြီး အတွင်းပိုင်းတွင် ပြည့်လျှံလာသည့် အခါတော့ သည်မြက်ခင်းဘက်သို့ မယောင်မလည်နှင့်ပင် စွမ်းရည် ထွက်လာတတ်သည်။ ပြီးလျှင် စိတ်ကို လွှတ်၏။ အိမ်က မြက်ခင်းပြင်သို့ လာရာလမ်း တစ်လျှောက်တွင် စိတ်အနာ ပြေလျော့မည် စိုးသဖြင့် ထိုအနာကို တသသနှင့်ပင် ပွတ်သပ်လာပြီး မြက်ခင်းပြင်သို့ ရောက်မှ တဖြည်းဖြည်း သွန်ချ၏။ ပြီးမှ တအိအိနှင့် လဲပြိုကျတော့မည့်မယောင် ငိုတော့သည်။ အားလုံးပြီးလို့ စိတ်သည် မူလအတိုင်း ရွှင်ပျပြီဆိုမှ အိမ်သို့ ပြန်သည်။ သို့ကလိုဆိုလျှင် စွမ်းရည် ဘာဖြစ်လာသလဲ အဘွားမသိ။

အကြောင်းအရာ တစ်ခုခုဆိုလျှင်

"အမယ်လေး ဘာမှ ဝမ်းနည်းစရာ မဟုတ်ဘူး၊ လောကမှာ လူတွေဟာ သူ့ဇာတ်လမ်းနဲ့၊ သူ့အဖြစ်အပျက်နဲ့ ဇာတ်စုံရှိကြတာချည်းပဲ၊ ငါ့မြေးကျမှ

ထူးပြီး ကဲနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘဝကပေးတဲ့ ဒဏ်ရာဆိုတာ အားအဖြစ် ယူ သုံးရတာမျိုး၊ ငိုနေရင် စိတ်ပန်းတယ်၊ ဝမ်းနည်းနေရင် ကိုယ်ပဲ နာကျင်ရ တယ်၊ ငါ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ လူတိုင်းဟာ ဒီလိုပဲလို့ တွေး"

ဟု စွမ်းရည်ကို တည့်တည့်ကြည့်ကာ အားပေး မောင်းနှင်လေ့ရှိသည်။ အဘွား စကားများကြောင့် အားတက်သလို ရှိရသော်လည်း စွမ်းရည် ဘဝ သာပဲ ထူးကဲပြီး ချွန်ထွက်နေတာပါ အဘွားရဲ့ဟု စိတ်တွင်းက ပြန်ပြောနေ မိ၏။ နှင်းအိဘဝလည်း စွမ်းရည်လို မဟုတ်။ စွမ်းရည် မြင်ဖူးသမျှ လူအား လုံးရဲ့ဘဝက စွမ်းရည်လို မဟုတ်တာတော့ အသေအချာ။

စွမ်းရည်ဘဝ ဆိုသည်ထက် အမေ့ဘဝ။ အမေ့ဘဝနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် စွမ်းရည်မှာ ခံစားချက်တွေ အများကြီး။ မျိုသိပ်ထားရတာတွေ အများကြီး။ အားတင်းထားရတာတွေ အများကြီး။

မျက်စိ မှိတ်လိုက်သောအခါ မြက်ခင်းပြင်ကြီးပေါ်တွင် မြိန့်မြိန့်ကြီးထိုင် ပြီး စွမ်းရည်ကို ကြည့်နေသည့် အဘွားကိုတွေ့ရ၏။ အဘွားသည် မြက်ခင်းပြင် စိမ်းဖန့်ဖန့် အရောင်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ ဖက်ဖူးရောင် ဖောက်ဇာအင်္ကျီကို ဝတ်လျက် စွမ်းရည်ကို ပြုံးပြနေလေသည်။

"အဘွား... အဘွားရေ၊ အဘွား ဒီမှာရှိနေတာလား"

စိတ်အတွင်းက အသံသည် မြက်ရိုင်းရှည်ရှည်များကို တိုးဝှေ့ ဖြတ် တိုက်သွားကြသည်။ အသံမှာ အဘွားထံ ရောက်သလား မရောက် သလား စွမ်းရည်မသိ။ စွမ်းရည် သိသည်က အဘွားကို ပြန်ခေါ်ချင်သည် ဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။ အဘွားနဲ့ ပွေ့ဖက်အိပ်ရသည့် ညများမှာ ခဏလေး လိုလို။ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ပျောက်ရှုကုန်ကြသည်ပဲလေ။

မျက်လုံးဖွင့်လိုက်တော့ အဘွားမရှိသဖြင့် မြက်ခင်းပြင်ကြီးကို ကြည့်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးရပြန်၏။ ငိုတာကို အဘွားမကြိုက်။ သို့တစေ ခု

အနေအထားတွင် စွမ်းရည်အတွက် မငိုဖို့ တင်းထားဖို့ရာ ဘယ်လိုမှ မတတ်
သာ။ အဘွားအတွက် ငိုတာပဲ။ အဘွား စိတ်မဆိုးလောက် ပါဘူးလေ။

အဘွားအရိပ်အောက်တွင် ရှင်သန်ကြီးရင့်ရသူ စွမ်းရည်အနေဖြင့်
အဘွား၏ ပျော့တွဲလျော့ကျ နေသည့် နို့ကို စို့ခဲ့ဖူး၏။ မည်မျှပင် အားထည့်
စုပ်ယူသော်လည်း အချို့ဓာတ် စိုးစဉ်းမျှ မရသည့် အဘွားနို့များကို မလွှတ်
စတမ်း ဖက်တွယ်ထားဖူးသည်။

အဘွား ထမင်းချက်နေလျှင် အဘွားကျောပြင်ပေါ်သို့ တက်ပြီး မြင်းလုပ်
ကာ စီးပြန်၏။ ဇရာကို အန်တုရသော်လည်း စွမ်းရည်အတွက်ဆို ငြိုငြင်မှု
ကင်းလှသည့် အဘွားကို တွယ်တာရသည်။ တီတီတာတာ စကား ဆိုလျှင်
လည်း အဘွားဆီကသာ ကြားဖူး၏။ အမေပျောက်ပြီဆို စွမ်းရည်ကို
ခါးထစ်ခွင်မှာ ချီပြီး ရွာစဉ်တစ်လျှောက် အမေ့ကို လိုက်ရှာရသည်။

အမေ့ကို တွေ့လျှင်တော့ မြက်ပင်ရိုင်းရှည်ရှည်များ ကြားထဲတွင်
တစ်ကိုယ်တည်း ငြိမ်ကုပ်နေတတ်၏။ ထိုမရိုးသော အကြိမ်များစွာ
မြင်ကွင်းတို့ကြောင့် အမေပျောက်ပြီဆို သည်နေရာသို့ပင်
တန်းတန်းမတ်မတ် စွမ်းရည်လာတတ်သည်။

အဘွား ရှင်သန်နေထိုင်ရာ အဝိုင်းအဝန်းသည် စွမ်းရည်နဲ့ အမေ့ကြောင့်
ပိုပြီး စိုပြည် တောက်ပခဲ့ရသည်ဟု သိခဲ့ရသည်။ စွမ်းရည်အတွက်လည်း ထို
ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ရသည်။ ယခုတော့ အဘွားက စွမ်းရည်ကိုရော အမေ့ကိုပါ
ထားခဲ့ပြီ။

အဘွားမြေကျသည့်နေ့က စကားပြောခဲ့လှသော အမေ့ထံမှ ထူးထူးခြား
ခြား စကား ကြားခဲ့ရသည်။

"မြက်ခင်းပြင်ထဲကို သွားတာ" တဲ့။ ဘာကိုမှ ရေရေရာရာ ခံစားသိရှိနိုင်မှု
အားနည်း လွန်းလှသည့် အမေ့နှုတ်က ထွက်ကျလာခဲ့သည့် စကားများ

ဖြစ်၏။ စွမ်းရည်ငိုခဲ့ရသည်။ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုခဲ့ရသည်။

ယခုလည်း စွမ်းရည် ငိုနေရပြီ။ အဘွားရေ... ဟု ခေါ်ကာ ငိုနေရပြီ။

"စွမ်းရည်"

မျက်ရည်များကို ကမန်းကတန်း သုတ်ပစ်လိုက်ရ၏။ အသံကို မကျက်မိသော်လည်း လေးမြဲဟု ထင်သည်။

"နှင်းအိ"

ပြည့်ဖောင်းဖောင်း ပါးအို့လေးများ မြုပ်ဝင်သွားသည်ထိ နှင်းအိက ပြုံးသည်။ နှင်းအိနဲ့အတူ အမေလည်း ပါလာ၏။ စွမ်းရည် အမေ့ဆီသို့ သွားပြီး အမေ့လက်ကို တွဲကူလိုက်သည်။

"အမေ့ကို ဘယ်မှာတွေ့လာတာလဲ နှင်းအိ ငါရှာနေတာဟယ်၊ ဒီနေရာမှာ ရှိမှာပဲ ထင်လို့လေ"

"အရီးလေးရယ်... ဖြိုးကိုတို့ ရေတွင်းနားမှာ ထိုင်နေတာ၊ ငါ ရေသွားခပ်ရင်း တွေ့လို့ ခေါ်လာခဲ့တာ၊ နင့်အဒေါ်လည်း လိုက်ရှာနေတယ် ကြားတယ်"

အမေ့ကို ကြည့်ပြီး ပို၍ ဝမ်းနည်းသွားရသည်။ ဖြိုးကိုတို့ ရေတွင်းမှာ အဘွား အမြဲလိုလို ရေခပ်နေကျ။ ဒါကို အမေ သိထားသည်။ အဲဒီ နေရာကို ဘာလို့ မတွေးမိရပါလိမ့်။

အမေက စွမ်းရည်ကို တစ်လှည့် နှင်းအိကို တစ်လှည့်ကြည့်ကာ ရယ်ပြ၏။ အမေ့ကို တွေ့ပြီမို့ မြက်ခင်းပြင်မှာ ဆက်ထိုင်ချင်သေးသဖြင့် နှင်းအိကို အဖော်စပ်ရသည်။

မိုးကတော့ တိတ်ပြီ။

ကန်သင်းထက်တွင် ပြန်ထိုင်ရတော့ မူလအတွေ့ကို စွမ်းရည် ပြန်ရ၏။ အမေကလည်း တခစ်ခစ်နှင့် သဘောကျသလို ရယ်သည်။ အမေ့ကို ကြည့်ရင်း

စွမ်းရည် ဝမ်းနည်းလာပြန်၏။

"ငါ့ဆီ မကြာမကြာ ဖုန်းဆက်ဦးနော် စွမ်းရည်"

"အင်းပါ" ဟု ပြောပြီး ချက်ချင်း ငိုချင်လာရသည်။ တစ်သက်လုံး မတွေ့ကြတော့မယ့် သူတွေလို စွမ်းရည် ခံစားရသည်။ သည်ဝန်းကျင်သည် အငွေ့တို့ကို စွမ်းရည် မရတော့ပြီလား၊ မခံစား မသိရှိနိုင်တော့ပြီလား။ ဒါဆို အဘွားအရိပ်တွေလည်း ပျောက်ကွယ်ရတော့မှာပဲ။

အမေက ဘေးတွင် ထိုင်နေရင်း မြက်ရိုင်းရှည်တစ်ပင်ကို နုတ်ယူပြီး စွမ်းရည်ကို ပေးသည်။ လှမ်းယူလိုက်၏။ ထို့နောက် အမေက မျက်နှာကို မြက်ပင်ဖြင့် ပွတ်သပ်ကာ အမေ... အမေ... ဟု မဝံ့တဝံ့ ခေါ်နေပြန်သည်။ အမေ့ကို ကြည့်ပြီး စွမ်းရည် မခံစားနိုင်။

အမေလည်း အဘွားကို သတိတရ ရှိနေလှကြောင်း မပြောသော်လည်း သိ၏။ အမေနှင့်လေးမြ လှစ်ယောက်တွင် အမေ့ကို အဘွားက အချစ်ပိုသည် ဟု ကြားသိရ၏။ လေးမြက ငယ်စဉ်ကတည်းက ခေတ်မီမီ နေချင်သူပီပီ တက္ကသိုလ် တက်ကတည်းက မြို့ပြကြီးကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လိုက်သွားခဲ့၏။ အဘွားမှာသာ ကျန်းမာရေး အားနည်းလှသူ အမေ့လက်ကို ဆွဲကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။

ရံဖန်ရံခါမှာသာ လာတတ်သည့် လေးမြကတော့ ပြန်လာလျှင် အမေ့အတွက်၊ အဘွားအတွက် ဟု ဆိုကာ လက်ဆောင်များ ပါလာတတ်သည်ဆို၏။ လေးမြသည် အဘွားစိတ်ကို ကျောခိုင်းကာ သူ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ခဲ့သည့် သမီးတစ်ဦးသာဟု အရပ်က ပြောခဲ့ကြလေသည်။

သို့တိုင် စွမ်းရည်ကတော့ လေးမြစိတ်ကို ကျိတ်၍ အားကျရသည်။ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာကို တန်းတန်းမတ်မတ် လှမ်းလျှောက်တတ်သည့် လေးမြပဲ မဟုတ်ပါလား။ အဘွား တစ်ခါပြောသည်ကို ကြားဖူးသည်။ လေးမြဟာ

စာရေးဆရာမတဲ့။ ခုတော့ မရေးတော့ဘူးတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ စွမ်းရည်မသိ။
လေးမြ လက်ရာကိုလည်း စွမ်းရည် မြည်းစမ်းဖူးဘူး။ လေးမြနဲ့ မြို့ကို
လိုက်ရရင်တော့ လေးမြလက်ရာတွေ မြည်းစမ်းဖို့ တောင်းဆိုရမှာပဲ။

"ငါ ဒီနေရာကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ နင်သိသားနဲ့၊ လေးမြနဲ့ မြို့ကိုလည်း
မလိုက်ချင် ပါဘူးဟယ်၊ မလိုက်လို့မရဘူးလို့ လေးမြပြောတော့ ငါ ဘယ်လို
မှ ငြင်းဆန်လို့ မရဘူး၊ အဘွားလည်း မရှိတော့ဘူး၊ အဘွား အိမ်မှာ ငါနဲ့အ
မေ နှစ်ယောက်တည်း နေဖို့က မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ၊ လေးမြလည်း ဒီကို အမြဲမ
လာနိုင်ဘူးတဲ့ လေးမြအလုပ်က ဟိုမှာပဲ ရှိတာ"

မျက်ရည်ကို ထိန်းရင်း ပြောနေရသည်မှာ စွမ်းရည်အတွက် လွယ်ကူလှ
သည် မဟုတ်။ နှင်းအိမျက်နှာမှာလည်း ဝမ်းနည်းရိပ်များ လွှမ်းနေ၏။

"ဒါဆို ဒီနှစ် သီတင်းကျွတ်ရင် နင် မရှိဘူးပေါ့နော်"

နှင်းအိကလည်း စိတ်မကောင်းစရာများကို ပြောရန်ကောဟု တွေးမိ ၏။
ငိုချင်နေပါတယ်ဆို။

"မြို့နဲ့ ဒီနဲ့ မဝေးပါဘူး နှင်းအိရယ်"

ပြောသာ ပြောလိုက်ရသည်။ စွမ်းရည် ရင်ထဲမှာတော့ မိုးပြိုလှပြီ။
သို့သော် တင်းထားရမည်။ စွမ်းရည် မာကျောရမည်။ ဘာနဲ့တွေ့တွေ့
ပျော့ညံ့နေလို့မရ။ ပျော့ညံ့တွေဝေဖို့အတွက် စွမ်းရည် ဖြစ်လာခဲ့သည်
မဟုတ်။ စွမ်းရည်ဆိုသည့် အမည်ကိုပင် အဘွားက ပေးထားခဲ့သည်ပဲ။
အဘွားအတွက်၊ အမေအတွက်၊ စွမ်းရည်အတွက် အို စွမ်းရည်ဟာ
သွက်လက် မာကျောနေရမယ်။

"ဆယ်တန်း အောင်ထားတာပဲ နင် အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်ပေါ့"

"ခုမှ ဆယ်တန်းအောင်တာလေ ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ၊ ဘွဲ့မှ မရသေးတာ"

နှင့် တက္ကသိုလ် ဘယ်မှာတက်မှာလဲဟု နှင်းအိမေးလာသည်ကို အမေ့ မျက်နှာ ကြည့်ရင်း ဖြေဖြစ်သည်။

"မသိသေးပါဘူးဟယ် အမေရှိသေးတယ်"

"နှင့် ဒေါ်လေးအိမ်မှာ နေမှာပဲ၊ ဘာပူစရာရှိလဲ၊ အဲဒီကနေပြီး ကျောင်း တက်ပေါ့"

သည်တစ်ခါလည်း မသိသေးပါဘူးဟု ပြောရပြန်သည်။

လေးမြက စွမ်းရည်တို့ သားအမိကို ကြည်ဖြူပါ့မလား မသိသေး။ လေးမြ ဟန်ပန်မှာ နူးညံ့မလိုနှင့် မာရေကျောရေ နိုင်လှသည်ဟုလည်း စွမ်းရည် ထင်ပြန်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို စွဲကိုင်ထားတတ်သည့် အမျိုးသမီး တစ်ဦး ဟုလည်း မြင်ရ၏။ စွမ်းရည်တို့အပေါ် ကောင်းပုံ ကောင်းလက် ထင်ရ သော်လည်း လေးမြနဲ့က အတူတူ မနေဖူးသေး။ ထမင်းပင် တစ်ပိုင်းတည်း အတူတူ မစားဖူးသေး။ တစ်အိပ်ရာတည်းလည်း အတူတူမအိပ်ဖူးသေး။ သည်တော့ လေးမြစိတ်ကို စွမ်းရည် များများမစစ်ကြောတတ်။ လေးမြဟာ စွမ်းရည်အပေါ်မှာ တကယ်ချစ်ခင်ပါ့မလား။ အမေ့အပေါ်မှာရော အစ်မ တစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း တွယ်တာစိတ်ရှိပါ့မလား စွမ်းရည် တကယ်မသိ။ အဘွားကတော့ လေးမြဟာ အနေတည်ပြီး စကားနည်းသော်လည်း စွမ်း ရည်တို့ သားအမိအပေါ် မှာတော့ ကရုဏာရော၊ မေတ္တာပါ ရှိတယ်ဟု ပြော ဖူးသည်။ အဘွားပြောသလို လေးမြ တကယ် နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိရင် ကောင်းမှာပဲ။

"ဘာဖြစ်ဖြစ် တစ်နှစ်တစ်ခါတော့ ပြန်လာပါ စွမ်းရည်ရယ်..."

နှင်းအိကို စွမ်းရည် ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်ရည်ကြည်များ ရစ်ဝိုင်းနေသ ည့် မျက်ဝန်းများကို မြင်ရသည်။ အပေါင်းအသင်း နည်းလှသူ စွမ်းရည် အတွက်က နှင်းအိသာ တစ်ဦးတည်းသော သူငယ်ချင်း ဖြစ်၏။ နှင်းအိ

အတွက်လည်း စွမ်းရည်က အချစ်ခင်ရဆုံးသူ။ သိတတ်စကတည်းက သည်
မြက်ပင်ရိုင်းရှည်ရှည်များကြားတွင် ပြေးလွှားရင်း ငယ်ဘဝကို ကုန်ဆုံးခဲ့ ရ
သည်ပဲ မဟုတ်လား။ အမေပျောက်ပြီဆို နှင်းအိကိုခေါ်ကာ လိုက်ရှာရ၏။
နှင်းအိက မညည်းညူ။ စွမ်းရည်အပေါ် အနစ်နာအခံနိုင်ဆုံးသူမှာ နှင်းအိက
လွဲပြီး ဘယ်သူမှ မရှိ။

နှင်းအိအမေက ဆူလိုက်ပြီဆိုလျှင် စွမ်းရည်တို့အိမ်ကို နှင်းအိ ရောက်လာ
တတ်မြဲ။ အဘွားချက်ထားသည့် ထမင်းပူပူကို ဆီဆမ်း၊ ဆားဖြူး၊ မြေပဲ
ဆန်နှင့်နှောကာ ထမင်း တစ်ပန်းကန်ကို နှစ်ယောက် လုစားခဲ့ကြသည့် နေ့
များ။ စွမ်းရည် ငိုချင်လိုက်တာ။

"ပြန်လာမှာပေါ့ နှင်းအိရယ်... ငါတို့တစ်သက်လုံး မဝေးပါဘူးဟ"

နှင်းအိလက်ကို ဖွဖွကိုင်ပြီး နှစ်သိမ့်စကား ဆိုရသည်။ နှင်းအိက ငိုမဲ့မဲ့
မျက်နှာကို တစ်ဖက်လွှဲလိုက်သည်။

"ဟဲ့ စွမ်းရည် ဟိုမှာ နင့်အဒေါ်"

မြက်ပင်ရိုင်းရှည်များ ကြားမှ ဖြည်းဖြည်းလာနေသည့် လေးမြကို မြင်ရ
သည်။ လေးမြမှာ စွမ်းရည်အတွက် ငေးကြည့်ချင်စရာ ချောမောလှပ သည့်
အမျိုးသမီးတစ်ဦး။

စွမ်းရည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်၏။

"လေးမြ"

စွမ်းရည်တို့နဲ့ မဝေးတော့ပြီဖြစ်သဖြင့် လေးမြက အလွယ်တကူပင် လှမ်း
တွေ့သည်။

"ရှာလိုက်ရတာ၊ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အိမ်ပြန်ကြမယ်လေ၊ မိုးချုပ်
တော့မယ်"

အမေက လေးမြအသံ ကြားသဖြင့် ထရပ်လိုက်ပြီး စွမ်းရည်လက်ကို ကိုင်ကာ လေးမြရှိရာသို့ သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်နေလေ၏။ အမေ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ အနေဝေးနေရသည့် ညီမတစ်ဦးကို မတွေ့ရတာ ကြာသမျှ ဆွေးဆွေးရီရီ ကြည့်ပုံမျိုး။ လေးမြဆီကိုလည်း မသွား။ စွမ်းရည်နံဘေးမှာ ရပ်နေပြီး လေးမြကိုသာ အကဲခတ်သလို ကြည့်နေ၏။

နေလုံးသည် စွမ်းရည်တို့ ကျောပြင်ဘက်ဆီမှ ကောင်းကင်အောက်သို့ ငုပ်လျှိုးနေပြီ။ မြက်ပင်ရိုင်းရှည်များသည် ယိမ်းကနေသယောင် ညီညာနွဲ့နေကြလေ၏။ ငှက်တစ်အုပ် ပျံသန်းသွားကြသည်။ အသံမမြည်ဘဲ နောက်ပါးမှ တစ်ကောင်တည်း ပျံနေသည့် ငှက်တစ်ကောင်ကို လှမ်းတွေ့ရ၏။ သူတို့ တောင်တန်းများရှိရာဆီသို့ ဦးတိုက် ပျံသန်းသွားကြသည်။ ကောင်းကင်ကတော့ အပြာရောင်ပြေးနေဆဲ။

မိုးဦးကျလုပြီ မဟုတ်လား။ မကြာခင် မြက်ပင်ရိုင်းတွေ သည်ထက် တောထူတော့မည်။ လယ်ကန်သင်းတွေကတော့ ဖြူချခံရတော့မှာပဲ။ လယ်ကွက်ထဲက ရေဖွေးဖွေးတွေကိုတော့ ဒီနှစ်အဖို့ စွမ်းရည် မမြင်ရ တော့ပြီ။

အဘွားရေ... စွမ်းရည် ပြန်လာခဲ့မယ်။ အဘွားဆီကို ပြန်လာခဲ့မယ်။

အဘွားမြေး ပြန်လာခဲ့မယ်။

အင်းပေါ့၊ သည်လောက် စည်ကားပြီး လိုချင်တာ ရနိုင်သည့်နေရာမျိုးမှာ လေးမြ ပျော်ပေမပေါ့။ စွမ်းရည်တောင် ခုမှ စရောက်တာဖြစ် ပေမဲ့ စိတ်ထဲ ပျော်ရသလိုလို။ လေးမြကလည်း စွမ်းရည်ကို ဂရုစိုက်သည်ပဲ မဟုတ်လား။ အမေကတော့ နေရာသစ်မှာ နေသားကျဟန် မတူသေး။

တိုက်အမြင့်ကြီး၏ အခန်းအများကြီးထဲက တစ်ခန်းတွင် လေးမြ နေ၏။

တစ်ယောက်တည်း နေသည်ဆိုသော်လည်း အဘွားရယ်၊ အမေရယ်၊ စွမ်းရည်ရယ် သုံးယောက်နေသည်ထက် လေးမြဲအခန်းက ပစ္စည်းစုံသေးသည်။ လျှပ်စစ်မီးဖိုလည်း ရှိသည်။ သောက်ချင်လာရင် ဖျော်သောက်ရ အောင်တဲ့ သစ်သီးဖျော်စက်ကလည်း အဆင်သင့်။ အိပ်ခန်းက နှစ်ခန်းရှိသည်။ လေးမြဲ အိပ်ခန်းကလည်း မိုက်လိုက်တာ။ ခုတင်ကလည်း အကျယ် ကြီး။ စာအုပ်စင်ပေါ်တွင် စာအုပ်တွေလည်း အများကြီး။ ပြာလဲ့လဲ့ မီးအုပ်လေး တင်ထားသည့် စားပွဲကိုတော့ စွမ်းရည် သဘောအကျဆုံးပင်။ ကွန်ပျူတာ တစ်လုံးကိုလည်း စားပွဲပေါ်တွင် တွေ့ရ၏။

"လေးမြဲ ဒီအခန်းက ဘယ်နှလွှာမှာ ရှိတာလဲ"

ပြတင်းပေါက်ပေါင်ပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက်ကို တင်ပြီး အောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် အိမ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေသည့် လေးမြဲကို လှမ်းမေးရသည်။ အောက်မှာလည်း ဘာသာစကား သင်တန်းတွေက အများသားရယ်။

"ခြောက်လွှာ"

အမယ်လေး အမြင့်ကြီးဟု စိတ်ထဲက တမိသည်။ ခြောက်လွှာကြီးကို စွမ်းရည်တို့ ရောက်နေကြသတဲ့။ ဟုတ်မယ်။ ထို့ကြောင့် အခြားတိုက်များဆီမှ တိုက်ခန်းများကိုလည်း စွမ်းရည် မြင်နေရသည်။ စွမ်းရည်တို့ထက်နိမ့်တဲ့ တိုက်ခန်းများဆိုလျှင် ထိုအခန်းမှာ လူတွေ ဘာလုပ်နေတယ် ဆိုတာတောင် လှမ်းတွေ့နေရသေး၏။

"လေးမြဲ ဟိုတိုက်ကြီးက အသစ်လား၊ ကောင်းလိုက်တာနော်"

"အဲဒါ ကွန်ဒိုလို့ ခေါ်တယ်၊ ချမ်းသာတဲ့သူတွေ အများစုနေနိုင်တာ"

တံမြက်စည်းလှည်းမပျက် ပြောနေသည့် လေးမြဲ စကားကို နားထောင်

ရင်း ထိုကွန်ဒိုတိုက်ကြီးကို တငေးတမော ကြည့်မိရ၏။

မိုက်လိုက်တာ။

ဝရန်တာက ခွာပြီး နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ညနေခြောက်နာရီ ထိုးလှပြီ။ အမေ ရေချိုးချိန်တန်ပြီ။ အမေ့ကို ကြည့်လိုက်တော့ ကုလားထိုင် ပေါ်တွင် အခန့်သားထိုင်ပြီး တီဗွီကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသူလို ကြည့်နေ၏။ အမေ့မျက်နှာမှာ တီဗွီဖန်သားပြင်ပေါ်က ကိုရီးယားမိန်းကလေး အကအဖွဲ့ကို အတော် သဘောကျနေဟန်ရှိသည်။ ကိုယ်ကလည်း တလှုပ်လှုပ် လုပ်နေလိုက်သေးသည်။

"အမေ ရေချိုးရအောင် "

အမေက စွမ်းရည်ကို ထိုင်နေရာမှ မော်ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါပြသည်။ ထို့နောက် တီဗွီကိုသာ ဆက်ကြည့်နေပြန်၏။

"အမေ ရေချိုးရအောင်လို့ ပြီးမှ ဆက်ကြည့်လေ "

"ကွန်းချောင်းမှာလည်း ဒီလိုပဲလား "

လေးမြအမေးကို စွမ်းရည်က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

"အဘွားက ရေချိုးမယ်ဆိုရင် တစ်ခါတည်း ထတာပဲ၊ အိမ်က တီဗွီကိုတော့ သိပ်မကြည့်ဘူး၊ မှောင်လာပြီဆို အိပ်ပြီ လေးမြ၊ စွမ်းရည်တောင် သိပ်အနားကပ်မရဘူး၊ အဘွားဆိုလို့ကတော့ အနားကကို မခွာတာ၊ တစ်ခါတလေ အဘွားသိပ်မှ အိပ်တာမျိုး "

လေးမြက စိတ်မကောင်းလှစွာ နားထောင်ပြီး အမေ့ကို ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ထားလိုက်ဟုဆို၏။ သည်မှာက ရေချိုးခန်းက ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာ ရှိနေသည်မို့ ဘယ်အချိန် ထချိုးချိုးရသည်ဟုလည်း လေးမြ ဆက်ပြောသည်။ စွမ်းရည်တို့ သားအမိက လေးမြအတွက် ဝန်လေးစရာ လားဟု တွေးမိကာ

စိတ်မကောင်းချင်သလိုလို။

အဘွားကလည်း ထွက်သွားတာ စောလိုက်တာ။ အဘွားရှိသေးလျှင်တော့ စွမ်းရည်တစ်ယောက်သာ လေးမြနဲ့အတူ လာနေရမှာ။ တက္ကသိုလ်တက်ရ ရင် လေးမြနဲ့ အတူနေရမယ်လို့ အဘွား ပြောဖူးသားပဲ။ ကျန်းကျန်းမာမာရှိ လှသည့် အဘွားက ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားတော့ စွမ်းရည် ရင်နင့်အောင် ခံစားရ၏။ တကယ်က အဘွားအသက် ဘယ်လောက်မှ မကြီးသေး။ နှင်းအိ အဘိုးသည်ပင် ရှစ်ဆယ်ပြည့်ပြီဟု သိရသည်။ အဘွား ထက် ကြီးပြီ။ သန်မာဆဲ။ အဘွားလည်း ချူချာလှသည် မဟုတ်။ သွေးတိုးကြောင့် ရုတ်တရက် ဆုံးသည်ဟု သိရတော့မှ အဘွားအငန် ကြိုက်သည်ကို သတိရ သည်။ အဘွားချက်သည့် ဟင်းမှန်သမျှ လေးလေးငန့်ငန့် တွေချည်း။ အဘွားက ခေါင်းမာသည်။ သူကြိုက်တာကို သေရင်သေပါစေ လုပ်မယ်ဆို သည့် သူမျိုး။ အဘွားနာရေးမှာ လေးမြလာတော့ "အငန်တွေ လျှော့စားပါ လို့ မှာထားလျက်နဲ့" ဆိုပြီး လေးမြ၏ မချီတင်ကဲ ရေရွတ်သံကို ကြားခဲ့ရ သည်။ လေးမြဟာ အဝေးရောက်နေပေမဲ့ အဘွားကို ဂရုစိုက်သားပဲ။ စွမ်း ရည်တို့ သားအမိကိုလည်း လျစ်လျူရှုမထား။ အဘွားထံ ငွေပို့သည့်အခါ စွမ်းရည်အတွက်ပါဟုဆိုကာ ပိုပိုသာသာ ပို့ခဲ့သည်ဟု သိရ၏။

သေချာတွေးကြည့်တော့ လေးမြဟာ ချစ်ခင်စရာကောင်းသူရယ်။

"လေးမြ၊ စွမ်းရည် မီးဖိုခန်း ရှင်းလိုက်မယ်"

လေးမြက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ပြီးမှ အမေ့ကို ရေချိုးရန် သူ ဖြည်းဖြည်း ပြောမယ်ဟုလည်း ဆိုသည်။ အဘွားပြောဖူးသလို လေးမြဟာ လိုတာထက် စကားကို ပိုမပြောတတ်သူလား။ တကယ်ဆို "ရှင်းလိုက်လေ၊ ကောင်းကောင်းလုပ်နော်၊ သတိနဲ့လုပ်" ဆိုပြီး အပိုဆောင်းလေး ထည့်ပြီး ကြားရသူ နာခံသာအောင်၊ လုပ်ချင်စိတ်ရှိအောင်၊ ပြေပြေပြစ်ပြစ်လေး

ပြောဖို့ မသင့်ပေဘူးလားနော်၊ စာရေးဆရာဆိုသူတွေဟာ စကားပြောတဲ့ နေရာမှာ အများတကာထက် လှလှပပလေး ဖွဲ့နွဲ့တတ်ကြတာ မဟုတ်လား၊ လေးမြနဲ့ကျမှ ဘယ်လိုတုံး၊ ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြသတဲ့လား။

မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ ပစ္စည်းတွေက သူ့နေရာနဲ့သူ စနစ်တကျ။ အဘွားသမီးဟု မပြောရ။ လေးမြဟာ အဘွားခြေရာ နင်းသူ။ စွမ်းရည်မှာ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး လုပ်စရာမလို၊ လုပ်စရာမရှိ။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အနည်းငယ်ကျနေသည့် ဖုန်မှုန့်တွေရယ်၊ ဆီပုလင်း၊ ဆားပုလင်း ယိုင်နဲ့နေ တာလေးရယ်ကို နေရာပြန်ချရုံပဲ ရှိ၏။

အိမ်သာ၊ ရေချိုးခန်းမှာလည်း သန့်ရှင်းနေ၏။ လေးမြ အသန့် ကြိုက်ပေ သားပဲ။ စွမ်းရည်လည်း အသန့်ကြိုက်၏။ ကြည့်ရတာ အဘွားတို့ တစ်မျိုး လုံး အသန့်ကြိုက်ပုံ ရသည်။ အမေလည်း အခြားအရာတွေ မှာသာ မစွမ်း ပေမဲ့ ဘာမဆို ကိုင်တွယ်ပြီးတိုင်း နေရာတကျ ပြန်ထားသည့်အလေ့ ရှိ သည်။ တစ်ခါတလေ စွမ်းရည်ကို ဖြစ်ဖြစ်၊ အဘွားကိုဖြစ်ဖြစ် လက်ညှိုး တ ထိုးထိုးပြုကာ ပစ္စည်း ထားခိုင်းတတ်သေး၏။ အဘွားမှာ သမီးနှစ်ယောက် က တစ်ယောက် တစ်မျိုး။ လေးမြကျတော့လည်း ထက်မြက်လိုက်တာ။ အ မေကတော့...။

စွမ်းရည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ အမေ့ဆီမှာ ရှိသင့်တဲ့ အရည် အချင်းတွေ ပါ လေးမြဆီ ရောက်နေသလား ထင်ရသည်။ ဪ... အမေ အရင်ဘဝက ဘာတွေများလုပ်ခဲ့ပါလိမ့်။ လူတစ်ရာမှာ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လှတဲ့ ရောဂါမှ ဖြစ်ရသတဲ့။ ဘာမှလည်း ရေရေရာရာမသိ။ ရေရေရာရာ နားမလည်။ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မခြားတဲ့ အမေ့ကို စွမ်းရည် သနား လိုက်တာ။ အဘွားလည်း အမေ့ကို သနားသည်။ အချစ်ပိုရသည်တဲ့။ လေးမြနဲ့ အမေ ဟာ ကံတစ်ခုစီ။

ညရောက်တော့ အမေ စောစောအိပ်ရာဝင်သည်။ ရေမချိုးဟု ဇွတ်တင်း နေသဖြင့် လေးမြနဲ့ စွမ်းရည်မှာ ချောပြီး ကိုယ်လက် ဆေးကြော ပေးရ သည်။ လေးမြက အောက်သို့ ဆင်းကာ ထမင်းနဲ့ဟင်း သွားဝယ်၏။ သည် နေ့မှ ရောက်ကြတော့ မချက်အားပြီ မဟုတ်လား။ ထမင်းစားပြီးတော့ အမေ အိပ်ချင်လာဟန် တူသဖြင့် စွမ်းရည်က အိပ်ရာပြင်၊ ခြင်ထောင် ထောင်ပေးပြီး အမေ့ကို အိပ်စေရသည်။

လေးမြအခန်းနဲ့ စွမ်းရည်အခန်းမှာ ကပ်လျက်ရှိသည်။ စွမ်းရည်က အိပ်ခန်းတွင် ပြတင်းပေါက်ပါမှ သဘောတွေ့သူ။ ခုလည်း စွမ်းရည်နဲ့ အမေ့ အိပ်ခန်းမှာ ပြတင်းပေါက်ပါသည်။ အထပ်မြင့် ဖြစ်သဖြင့် ပြတင်း ပေါက် က လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် မီးရောင်စုံ၊ လူစုံကို မြင်ရသည်။ ထို့အပြင် လေးမြ ပြောသည့် ကွန်ဒိုတိုက်သစ်ကြီးကိုလည်း မြင်ရ၏။

လေးမြအခန်းက မီးလင်းနေသေးသည်။ လေးမြ မအိပ်သေးထင်ရ၏။ လေးမြကလည်း နေစိမ့်လိုက်တာ။ တကယ်ဆို စွမ်းရည်တို့ အခန်းကိုလာ ပြီး အဆင်ပြေလား၊ ဘာလား လာမေးသင့်သည် မဟုတ်လား။ ခုတော့ သူ့ အခန်းထဲကတောင် အပြင်ကို မထွက်။ ဒီနေ့မှ သူ့ အိမ်ပေါ်ကို ရောက်လာ တဲ့ အစ်မနဲ့တူမကို ဒီလိုပဲ လွှတ်ထားရက်သလား။ သူ့စိတ်က စွမ်းရည်တို့ အဆင်ပြေနေတယ်လို့ ထင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ။

ဟူး... လေးမြဟာ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ သူ့စိတ်ကို သိဖို့ အများကြီး လို သေးတာပဲ။

နေရောင်ဖျဖျသည် အခန်းပြတင်းမှတစ်ဆင့် မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်လှ ဆဲဆဲ။ ခေါင်းရင်းဘက် ဇာခြင်ထောင်ပါးဆီမှာတော့ အလင်းစကို တွေ့ ရ၏။ စွမ်းရည် ချက်ချင်းမထသေးဘဲ ဟိုဘက်သည်ဘက် လူးလိုမ့်လိုက်

သည်။ အရသာရှိလိုက်သည် ဖြစ်ခြင်း။ ကွန်းချောင်းက အိမ်မှာဆို သည်လို လူးလွန့်ခွင့်တောင် ကောင်းကောင်းမရ။ မနက်စောစော အဘွားက လာနှိုး တတ်သည်လေ။ မထမချင်းကို နှိုးနေတော့တာ။ မိန်းကလေးမို့ စောစော ထ ရမတဲ့။ လေကတော့ သည်မှာထက် ကွန်းချောင်းမှာ ပိုလတ်ဆတ်၏။

ရုတ်ခြည်းဆိုသလို အဘွားကို သတိရလာသဖြင့် စိတ်သည် ခေတ္တမျှ ဆိတ် သွားရသည်။ မနက် မနက်ဆို အမေနဲ့ စွမ်းရည်အတွက် အဘွားက ထမင်းကြော်ပေး ထားတတ်သည်။ အဘွားကြော်လေ့ရှိသည့် နနွင်းဝါဝါ ထမင်းကြော်ကို စားရတာ ငြီးငွေ့လှသဖြင့် ငံပြာရည်နည်းနည်း၊ ပဲပြုတ် လေးပါ ထည့်ပြီး အဘွားကို ကြော်ခိုင်းရသည်။ သည်လိုဆိုတော့လည်း စွမ်း ရည်အလိုကျ အဘွားက မငြိုမငြင် ကြော်ပေးသည်။ ထိုမှ အပြောင်းအလဲ ကြောင့်လား မဆိုနိုင် မနက်ခင်း ထမင်းကြော်မှာ ပိုအသက်ဝင်သည်ဟု ထင်ရစေသည်။

မနက်တိုင်း အဘွား ထမင်းကြော်ရသည့် အကြောင်းရင်းမှာ အမေ ကြိုက် သဖြင့် ဖြစ်၏။ စွမ်းရည်လည်း ထမင်းကြော်ကြိုက်သည်။ ထမင်းကြော် စား ရလို့ ငြီးငွေ့စပြုပြီဆို ကြာဆံဘက် လှည့်ပြန်သည်။ ကွန်းချောင်းမှာက နွေ ဖြစ်ဖြစ်၊ မိုးဖြစ်ဖြစ် မနက်ခင်းဆိုလျှင် အအေးဓာတ်ရသည်။ သည်တော့ ထမင်းကြော်ပူပူကို ကော်ဖီပူပူနဲ့ စားရတဲ့အရသာ၊ အဘွားရယ်၊ အမေရယ် နဲ့ အတူတူ စားရတဲ့ မနက်ခင်းစာက စွမ်းရည်အတွက် ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထမင်းကြော်စားနေရင်း အမေ့လက်က ဇွန်းလွတ်ကျသည့် အခါ ဆိုလျှင် စွမ်းရည်ထက်ဦးအောင် အဘွားက ဦးစွာ ပြေးကောက်၏။ ထို့နောက်

"လွတ်မကျစေနဲ့ ကောင်းကောင်းစားပါ သမီးရယ်"

ဟု အချို့သာဆုံးအသံနှင့် ပြောမည်။ ပြီးလျှင် အမေ့မျက်နှာကို ဝမ်းနည်း

သလိုလို၊ ပီတိဖြစ်ရသလိုလို စွမ်းရည် မခန့်မှန်းတတ်သည့် အမူအရာဖြင့် တစ်စုံစီမံ ကြည့်မည်။ ထိုအခါ စွမ်းရည်ကလည်း အဘွားကို တစ်လှည့် အမေ့ကိုတစ်လှည့် ငေးကြောင်စွာ ပြန်ကြည့်ပြီးဆိုလျှင် ထမင်း ကြော်စားလို့ ပြီးသယောင်ယောင်နှင့် အဘွားထမည်။ စွမ်းရည်က ဘာမှ မပြောရပါဘဲ၊ အဘွားဝပြီ၊ ဝအောင်စားဟု ပြောခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်သွားလိမ့်မည်။

အဘွားဟာ စွမ်းရည်ကိုသာ စိတ်မာအောင်၊ ဝမ်းနည်းရခြင်းတွေ ကြုံတွေ့ ရလျှင်တောင် စိတ်မာန်တင်းဖို့ တဖွဖွ မှာပေမယ့်လို့ သို့ကလို လုပ်ဖို့ရာ တော့ အဘွားလည်း မတတ်သာ။ ဒါကို စွမ်းရည် သိ၏။ သိလျက်နှင့် မသိ ဟန်ဆောင်နေရခြင်းသာ။ အထူးသဖြင့် အမေ့ကို ငေးကြည့်ရင်း စိတ်က ဘယ်ကိုမှန်းမသိ လွင့်နေတတ်သည့် အဘွားကို စွမ်းရည် ကြိမ်ဖန်များစွာ မြင်ဖူးသည်လေ။

"မနက်စာ ပြင်ထားပြီ"

အခန်းဝမှ ပြောလိုက်သော လေးမြအသံကြောင့် အိပ်ရာထက်က ကမန်းကတန်း ထလိုက်ရသည်။ အခန်းဝသို့ ကြည့်လိုက်တော့ လေးမြကို မတွေ့ရ။ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သွားပြီ ထင်သည်။

"ဟုတ် လေးမြ"

အိပ်ခန်းထဲက ထွက်ပြီး ထမင်းစားခန်းဆီ ဦးတည်လိုက်၏။ စားပွဲပေါ် တွင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် စားချင်စဖွယ် ပြင်ဆင်ထားသည့် မုန့်ဟင်းခါးကို တွေ့ ရသည်။ ထို့အတူ မုန့်ဟင်းခါးကို စိမ်ပြေနပြေ ထိုင်စားနေသည့် အမေ့ကို လည်း တွေ့ရ၏။

"အမေ ဘယ်တုန်းက နိုးနေတာလဲ၊ စောလှချည်လား"

အကျင့်ပါနေသဖြင့်သာ မေးရသည်။ စွမ်းရည်အမေးကို အမေက

ဘယ်တုန်းကမှ ဖြေသည် မဟုတ်။ စွမ်းရည်အမေးကိုမှ မဟုတ်။ ဘယ်သူ့ အမေးကိုမှ အမေ မဖြေ။ မျက်နှာအမူအရာကိုသာ ပြုံးမယောင်ပြုလျက် ခေါင်းညိတ်သလိုလို ခေါင်းခါသလိုလိုအမေ တုံ့ပြန်သည်။ သည်အရာက အမေအဖြေ။ ရံဖန်ရံခါ စိတ်ပါလျှင် တအွန်းအွန်းနှင့် ပြောမည်။ ထို့ထက် ပို၍ စိတ်လိုလက်ရ ရှိလာလျှင် အနည်းငယ် ဝိုးတဝါးနိုင်လှသည့် စကားကို အမေပြောမည်။

ယခုလည်း စွမ်းရည်ကို ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းတွင် မုန့်ဖတ်များ ပေကျံလျက် အမေ ပြုံးပြသည်။

"စွမ်းရည် မျက်နှာသစ်လိုက်ဦးမယ်၊ စားနော် အမေ"

မျက်နှာသစ်ရန် ဟန်ပြင်နေစဉ် လေးမြအသံကို ကြားရ၏။

"ကောင်းကောင်းစားပါလား အစ်မရယ်"

"ဟင် လေးမြ၊ ဒီနေ့ အလုပ်မသွားဘူးလား"

"ဒီနေ့ ပိတ်တယ်"

"ဘာနေ့မို့လဲ"

"စနေ"

"လေးမြတို့ အလုပ်က စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ပိတ်တာလား"

"အင်း"

ထိုင်ခုံတစ်လုံး ဆွဲယူပြီး စွမ်းရည် ထိုင်လိုက်သည်။ မုန့်ဟင်းခါးတွေ ဝယ်လာတာလား၊ လေးမြ ချက်ထားတာလား သိချင်လာပြန်သည်။ သို့တစေ ဆက်မမေးချင်တော့။ မေးတစ်ခွန်း၊ ဖြေတစ်ခွန်းနဲ့။ စကားက တကယ်ပဲ နည်းတာလား၊ မပြောချင်တာလား မသဲကွဲ။

"အမေ ဝပြီလား"

မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ကို ကိုင်ကာ ထလိုက်သည့် အမေ့ကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။ အမေက စွမ်းရည်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ လက်က ပန်းကန်မှာ လွတ်ကျလုဆဲဆဲ။

"အို့... အမေ"

စွမ်းရည်က အမေ့လက်က ပန်းကန်ကို အမြန် ဆွဲယူလိုက်ရသည်။

"လေးမြ၊ ကွန်းချောင်းမှာဆို အမေက နေ့လယ် တစ်ရေးအိပ်တယ်၊ ပြီးရင် မြက်ခင်းပြင်ဆီ သွားတော့တာပဲ၊ အမေ့ကြည့်ရတာ ဒီအခန်းမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေတတ်မယ်မထင်ဘူး၊ အမေ့ကို အောက် ပေးဆင်းလို့ ရလား၊ စွမ်းရည်လည်း လိုက်မှာလေ၊ လမ်းလျှောက်တာပေါ့"

လေးမြက စွမ်းရည်ကို ကြည့်သည်။ ထို့နောက် အမေ့ကို ကြည့်ပြန်သည်။ ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ချသည်။

"ဒီမှာက ကွန်းချောင်းနဲ့ တူတာမဟုတ်ဘူး၊ အထူးသွားစရာလည်း မရှိဘူး၊ အောက်ဆင်းရင် ကားတွေနဲ့ အန္တရာယ်များတယ်"

လေးမြ စကားရှည်ရှည်ပြောတာ သည်တစ်ကြိမ် ကြားဖူးသည်။ စွမ်းရည်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

"စွမ်းရည်ပါတာပဲ၊ ကွန်းချောင်းမှာလည်း အမေ့ကို စွမ်းရည်ပဲ ကြည့်တာပါ လေးမြရဲ့၊ အမေ ဒီအခန်းထဲမှာ နေ့တိုင်းနေရရင် အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အမေက လျှောက်သွားရတာကို သိပ်ကြိုက်တာ"

လေးမြက ခက်ရန်ကော ဟူသော အကြည့်ဖြင့် စွမ်းရည်ကို ကြည့်နေသည်။ လေးမြထံက တော်တော်နဲ့ စကားထွက်မလာ။ ဘာများ ဆက်ပြောလာလေမလဲ ဟု စွမ်းရည် တိတ်ဆိတ်စွာ နားစွင့်နေလိုက်သည်။

"ဘယ်နားထိ လမ်းလျှောက်လို့ ရသလဲဆိုတာ လိုက်ပြမယ်၊ ငါ လိုက်ပြတဲ့

နေရာအထိပဲ လျှောက်ရမယ်နော်၊ အဲဒီထက်ပိုလို့ မရဘူး၊ စားပြီးရင် လိုက်ခဲ့ သွားရအောင်"

အမေက နားလည်သလို လေးမြကို ငေးကြည့်နေသည်။ စွမ်းရည် အမေကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်တော့ အမေက ပြုံးကြောင်စွာပင် စွမ်းရည်ကို ပြန်ကြည့်နေ၏။

ကားလမ်းမကြီးဆီက ကားသံများကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ များစွာသော လမ်းသွယ်လေးများထဲက လမ်းသွယ်တစ်ခုထဲသို့ လေးမြက ဦးဆောင်၍ ကွေ့ဝင်လိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့နားတွင် ဖရဲသီးသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ဖရဲသီးများကို တွန်းလှည်းပေါ်တွင် တင်ထား၏။ ထို့နောက် ပဲပြား အစာသွတ်တဲ့၊ ဝက်သားပြားကင်၊ ကြက်ကြော် စားစရာတွေက စုံလှသည်။

အမေ့လက်ကို စွမ်းရည် တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ သည်မှာက ကွန်းချောင်းလို မဟုတ်။ ကွန်းချောင်းမှာက အမေတစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားလည်း စွမ်းရည် ပြန်ရှာနိုင်သည်။ သည်မှာသာ အမေ တစ်ခုခုဆိုလျှင်...။ အမလေး စွမ်းရည် ဆက်မတွေးဝံ့။ အမေ့မျက်နှာကို မသိမသာ ခိုးကြည့်လိုက်သည်။ တိုက်အမြင့်ကြီးများကို အမေ မော်ကြည့်နေသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာ လူသူများကို အထူးအဆန်းသဖွယ် သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။ အမူအရာမှာတော့ မရယ်မပြုံး မှုန်ကုပ်ကုပ်ပင်။ သို့သော်လည်း အမေ့စိတ် လွတ်လပ်နေသည်ကိုတော့ စွမ်းရည်သိ၏။ နေရာစိမ်းမို့သာ အနည်းငယ်ရွံ့နေခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

"လေးမြ ဒီအခန်းမှာ နေတာကြာပြီလား"

ဘာပြောရမည်မှန်း မသိ။ ဘာမှမပြောဘဲ တိတ်လျက် လမ်းကို

ဖြည်းဖြည်း လျှောက်နေသည့် လေးမြကို စွမ်းရည် အသာလှမ်း မေးလိုက်သည်။

"ကြာပြီ"

ဪ... ဟု သံရှည်ဆွဲပြီး ဘာဆက်ပြောရမည်မှန်း မသိတော့ပြန်။ လေးမြဟာ တကယ်ပဲ ဘာလဲနော်။ နဂိုစိတ်အခံကိုက သည်လိုပဲလား။ စွမ်းရည်က တစ်အိမ်တည်း နေပါလျက် ကိုယ့်အပေါ် အနေစိမ်းသည်ဟု ခံစားနေရရင် ဘယ်လိုမှ မနေတတ်။ စကားမပြောလျှင်လည်း ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာလို့လဲဆိုပြီး စိတ်ထဲ မရိုးမရွ ဖြစ်လာတတ်သည့်သူမျိုး။ ဖြစ်လာသည့်အတိုင်းလည်း နှုတ်က ဖွင့်မေးတတ်သည့် အကျင့်က ရှိပြန်သည်။ စကားနည်းသည့် လေးမြနဲ့ စကားပြောသည့် စွမ်းရည်တော့ ခက်ကြပေပြီ။

"လေးမြ၊ စွမ်းရည် အလုပ် လုပ်ချင်တယ်"

လေးမြက ခြေလှမ်းတုံ့ရပ်ပြီး စွမ်းရည်ကို ကြည့်သည်။ လေးမြအကြည့်မှာ စိုးရိမ်စိတ်များ ပါသည်ဟု ထင်သည်။ လေးမြ ဘာပြောမှာပါလိမ့်။

"ရောက်တာဖြင့် မကြာသေးဘဲ ဘာအလုပ်လုပ်မှာလဲ၊ ဘာမှလဲ မသိသေးဘဲ၊ လုပ်စရာ မလိုဘူး"

စွမ်းရည် ကျိတ်ပြီးလိုက်သည်။ ကြည့်ပါလား လေးမြက စွမ်းရည်ကို ချစ်တာ။

"ဒီအတိုင်း အိမ်မှာ ထိုင်နေရတာ ပျင်းစရာကြီး၊ နောက်ရက်တွေဆို လေးမြက အလုပ်သွားတော့မှာ"

နင့်အမေ ရှိတာပဲဟု လေးမြက မကြည့်ဘဲပြောသည်။ နင့်အမေတဲ့။ ရင့်လိုက်တာ၊ အဘွားတောင် စွမ်းရည်ကို သမီးရေ...၊ စွမ်းရည်ရေ... လို့ ခေါ်တာ၊ တစ်ခါတလေဆိုများ မြေးမလေးရေ... လို့တောင် ချစ်စ ရာကောင်း

အောင် ခေါ်တတ်သေးတာ၊ အမေ့ကိုလည်း အဘွားက သမီးတဲ့၊ သမီးလေး
တဲ့၊ လေးမြက ဘယ်လိုပါလိမ့်။

အမေ့ကို ကြည့်ရမည်ဟု တွေးလိုက်တော့ ဘာလို့မှန်းမသိ။ အဘွားကို
သတိရလာသည်။ အဘွားသာ စွမ်းရည်နဲ့အမေ လေးမြဆီရောက်နေတာ သိ
ရလျှင် ဘာပြောမည်လဲမသိ။ ဝမ်းသာမည်လား။ ပျော်နေမှာပါ။ အဘွားဟာ
စွမ်းရည်ကို လေးမြဆီသွားဖို့ တဖွဖွ ပြောတတ် သူပဲမဟုတ်လား။ စွမ်းရည်
ကသာ အမေ့ကို စိတ်မချသလိုလို၊ မခွဲနိုင်သလိုလိုမို့ ကွန်းချောင်းက ဘယ်မှ
မခွာဖြစ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဘယ်မှ မရောက်ဘူး။

ဘာဖြစ်ဖြစ် စွမ်းရည် အလုပ်တော့ တကယ်လုပ်ချင်သည်။ အလုပ် လုပ်
ကြည့်ချင်သည်။ အမေရော စွမ်းရည်ပါ လေးမြအိမ်ပေါ်တွင် လေးမြရှာစာ
ကို ထိုင်စားနေဖို့ ဖြစ်သင့်လားဟု တွေးမိလျှင် ရရာအလုပ် လုပ်ချင်စိတ်
ပေါ်သည်။ ခက်သည်က စွမ်းရည် ဘွဲ့မရသေး။ အလုပ်အတွေ့အကြုံလည်း
ဘာမှမရှိ။ ထိုထက် သည်နေရာမှာ လည်လည်ဝယ်ဝယ် မသွားတတ်၊ မလာ
တတ်သေး။ အိမ်နဲ့နီးတဲ့ နေရာမှာ အလုပ်ကလေး တစ်ခုရရင်တော့
ကောင်းမှာပဲ။

"လေးမြ အချိန်ပိုင်းအလုပ်ရော မရှိဘူးလား"

လေးမြက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် လှည့်ကြည့်၏။

"မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ဦးဆို၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နင့်အမေက
တစ်ယောက်တည်း ထားလို့ရတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါ ကွန်းချောင်းမဟုတ်ဘူး
နော်၊ ကျောင်းတက်ဖို့ မေဂျာရွေးဖို့ စဉ်းစားဦး"

လေးမြကို ဘာမှ ပြန်မပြောဝံ့။ ကျောင်းတက်ဖို့ မေဂျာရွေးဖို့ စဉ်းစားတဲ့။
ထိုအရာတွေကို စွမ်းရည်တောင် ခုထိ ဘာမှမတွေးဖြစ်သေး။ သတိပင်မရ။
လေးမြက စွမ်းရည်အတွက် စဉ်းစားပေး သားပဲဟု တွေးကာ ပြုံးမိသည်။

စွမ်းရည်ကို အလုပ်မလုပ်စေရသေးဘဲ ကျောင်းပဲ တက်စေချင်တဲ့ သဘောလား။ ဘာဖြစ်ဖြစ် လေးမြဟာ စွမ်းရည်အပေါ်မှာရော အမေ့အပေါ်မှာပါ စေတနာရှိရှာသား၊ ချစ်ခင်သားပဲ။ အဘွား ပြောဖူးတာ မှန်နေတာပဲ။

လေးမြက စကားပြောသာဆိုးပြီး စိတ်ရင်းကောင်းသူပဲ ဖြစ်မှာ။ ရုပ်ရည်လည်း ချောတယ်၊ ခန္ဓာလည်း အချိုးအစားပြေပြစ်တယ်၊ ပညာ လည်း တတ်တယ်၊ ပြီးတော့ စာရေးဆရာမတဲ့။ လေးမြဟာ စွမ်းရည် အတွက် လေးစားအတုယူစရာတော့ ကောင်းပါရဲ့လေ။ နင့်အမေလို့ ပြော သည်ကိုတော့ စွမ်းရည်မနှစ်မြို့။

"အို့ အမေ"

လမ်းလျှောက်နေရင်း ရှေ့က လာနေသည့် ပန်းသည်ဦးလေးကြီး၏ ပန်းခြင်းတောင်းကို အမေက အတင်းဆွဲချနေသည်။ စွမ်းရည်လက်ကို ဖြုတ်ချပြီး ထွက်သွားတာများ လျင်မြန်လိုက်တာ၊ လှမ်းဆွဲဖို့တောင် မမီတော့။

"အစ်မ၊ ခက်ကြပြီ၊ ခဏ ခဏ၊ ခဏနော်"

လေးမြက အမေ့လက်များကို အသာဆွဲယူ ဖယ်ရှားလိုက်၏။ အမေသည် လေးမြကို မကြည့်ဘဲ ပန်းများကိုသာ လက်ညှိုးတထိုးထိုးဖြင့် လိုချင်တပ်မက်စွာ ကြည့်နေလေ၏။

ပန်းသည်ဦးလေးကြီးက အမေ့ကို လန့်ဖျပ်စွာကြည့်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထိုမှ အမေက ခြင်းထဲက ပန်းများကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး နှင်းဆီနီနီတစ်ပွင့်ကို စူးဆူးမှာ ကြောက်သည့် အလား အသာ အယာဆွဲယူသည်။

"အမေ စွမ်းရည် ယူပေးမယ်"

အမေက လက်ခုပ်တီးပြီး စွမ်းရည်လက်ထဲက ပန်းကိုယူ၏။ ပန်းသည်

ဦးလေးကြီးကို နှင်းဆီတစ်ပွင့် ဘယ်လောက်လဲဟု မေးတော့ နှစ်ရာဟု ဖြေသဖြင့် လေးမြက ပါလာသည့် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက အကြွနှစ်ရာကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ လေးမြက ကြည့်ပါလားဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် စွမ်းရည်ကို ကြည့်နေသည်။ စွမ်းရည် ဘာမှမပြောသာ။ အမေကတော့ ပန်းကို တကိုင်ကိုင်၊ တသသ လုပ်ရင်း စွမ်းရည်လက်ကို လာချိတ်သည်။

စွမ်းရည်မှာ သက်ပြင်းသာ ချနိုင်တော့၏။

ပြတင်းမှ ထိုးဝင်လာနေသည့် လေမှာ အေးမြလို့ နေသည်။ မိုးဦးသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် လေမှာ အေးမြမြနိုင်လှသည်။ ကွန်းချောင်းမှာဆို ဒီအချိန် ပိုပြီးအေးနေတော့မှာ။ နှင်းအိကို သတိအရသား။ သည်မှာက လကို မမြင်ရ။ လပြည့်လား၊ လကွယ်လားလည်း မသိရ။ ကွန်းချောင်းမှာဆို လပြည့်ညလိုမျိုး အချိန်ဆိုလျှင် ပြည့်ပြည့်ဝဝ သာနေသည့် လမင်းကြီးကို ကောင်းကင်မှာ ချိတ်ဆွဲထားသလို အထင်းသား တွေ့မြင်နိုင်သည်။

လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့ ဆိုလည်း လဟာ ပိုသာမြ၊ ပိုကြီးမြ၊ ပိုလင်းမြ။ လကိုကြည့်ပြီး ရေတက်၊ ရေဆုတ် သိနိုင်သည်ဟု အဘွား ပြောဖူးသည်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကွန်းချောင်းမှာ နေရလျှင် လပြည့်ပြီလား၊ ဆန်းပြီလား သိနိုင်၏။ သည်မှာတော့ လကို မတွေ့ရ။ လအစား ရောင်စုံ မီးများကိုသာ မျက်စိ ကျိန်းလောက်အောင် တွေ့နေရသည်။

အမေအသံကိုလည်း မကြားရ။ အိမ်ရှေ့မှာ အေးဆေးစွာ တီဗွီ ထိုင်ကြည့်နေလေပြီ။ ရီမုဒ်တစ်လုံးကို ကိုင်ကာ ဟိုနှိပ်၊ သည်နှိပ်ဖြင့် ဟန်ကျလို့ နေချေပြီ။ လေးမြကတော့ တီဗွီမကြိုက်သည်ပဲလား အမေအလိုကို လိုက်ရ၍ပဲ လားမသိ။ တီဗွီရှေ့မှာ သိပ်မတွေ့ရ။ စာအုပ်ဖတ်လျှင်ဖတ်၊ မဖတ်လျှင် သူ့

အခန်းထဲမှာ ရှိနေတတ်သည်။

အိပ်ခန်းထဲကနေ၍ စွမ်းရည် ဟိုဟိုသည်သည် မျက်စိကစား နေလိုက်သည်။ သည်လိုချည်း ရက်ဆက်နေရမည်ဆိုလျှင် စွမ်းရည် ပျင်းလာမှာမလွဲ။ အမေ့ကို ကြည့်ရသည် ဆိုသော်လည်း အခြားလုပ်စရာ တစ်ခုမျှ မရှိသည်ကို ဘဝင်မကျချင်။ ကွန်းချောင်းမှာဆို ဘာမှလုပ်စရာ မရှိလည်း အမေ့ကိုခေါ်ကာ နှင်းအိတို့အိမ်ကို သွားလည်နေလိုက်လျှင် ပြီးပြီ။ ညနေစောင်းပြီဆို မြက်ခင်းပြင်မှာ သွားထိုင်၊ တောင်တွေကို ကြည့်မလား၊ တိမ်တွေကို ကြည့်မလား။ ပြောင်းခင်းတွေကိုပဲ ထိုင်ငေးမလား။ လုပ်စရာတွေမှ အများကြီး။

သည်လို လေးဖက်လေးတန် အလုံပိတ်တမျှ ရှိနေသည့် တိုက်ခန်းထဲမှာ နေ့စဉ်ရက်ဆက် နေထိုင်သူတွေကို အံ့သြရသည်။ အဘွားသာသိရင် ဘာပြောမလဲ။ အဘွားမှာ အချမ်းသာကြီး မဟုတ်သော်လည်း အဘိုးက လက်သမားကြီးမို့ အိမ်ကောင်းကောင်းတော့ ဆောက်နိုင်ခဲ့သည်။ သမီးတွေကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ထားနိုင်ခဲ့၏။ ပျဉ်ထောင်နှစ်ထပ်အိမ်မှာ အခြားအိမ်များနဲ့ မတူကွဲပြားစွာ ဆောက်ထားပုံက အဘိုး၏ လက်သမား စွမ်းရည်ကို မြင်ရစေသည်။ အိမ်ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝရန်တာများ ရှိသည်။ ထို့အပြင် အခန်းတိုင်းတွင်လည်း ပြတင်းများ ပါရှိသေး၏။ အိမ်အပေါ်ထပ် မျက်နှာစာတွင် လသာဆောင် ကျယ်ကြီးကို အဘိုးက အဘွားအလိုကျ ဆောက်ပေးခဲ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။ ဆောင်းဦးဆိုလျှင် ထိုလသာဆောင်တွင် စွမ်းရည်တို့ ထိုင်ပြီး စကားပြောကြသည်။ လပြည့်ညမျိုးဆိုလျှင် နှင်းအိကို ပါခေါ်ပြီး လသာဆောင်ပေါ်ကနေပြီး လထွက်လာတာကို စောင့်ကြည့်ကြ၏။

ဝရန်တာတွင် အမေရယ်၊ စွမ်းရည်ရယ်၊ နှင်းအိရယ် ထိုင်နေပြီဆို အဘွား

က ပြောင်းဖူးဖုတ်များကို ယူလာပြီး ကျွေးလျှင် စွမ်းရည်တို့ တခါခါဖြင့် သဘောကျမဆုံးတော့။ ဆောင်းလေအေးအေးရယ်၊ ပြောင်းဖူးဖုတ်ပူပူရယ်၊ စွမ်းရည်အတွက် ဘာနဲ့မှမလဲနိုင်သည့် အဘွားပြင်ပေးသည့် ညစာ အာဟာရ။ မိုးရာသီဆိုလျှင်တော့ ဝရန်တာကို မိုးကာစကြီးနှင့် အဘွားမှာ ကာရပြန်၏။ ရေနံချေးဝသော ပျဉ်ထောင်အိမ်ဖြစ်သဖြင့် ပိုးလည်း မထိုး၊ သစ်လည်း မဆွေး။

စွမ်းရည်တို့ အိမ်ပေါ်က လှမ်းကြည့်လျှင် မြက်ရိုင်းရှည်ခင်းများကို နီးကပ်စွာ လှမ်းမြင်ရသည်။ ပြောင်းခင်းများကိုရော၊ ပြောင်းခင်းများ နောက်ပါးဆီက မညီမညာ တောင်တန်းများကိုပါ ကြည့်ရသည်က အရသာ တစ်မျိုးပင်။ သည်မှာတော့ ထိုမှာလို ခံစားမှု စိုးစဉ်းမျှမရ။

စွမ်းရည် ပြတင်းပေါင်ပေါ်တွင် လက်တင်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။ အဘွားကို သတိရလိုက်တာနော်။ ကုန်သွားတဲ့ အချိန်တွေဟာ သိပ်မြန်တာပဲ။ စွမ်းရည်အကြည့်က အသစ်ဆောက်ထားသည် ဆိုသည့် ကွန်ဒိုတိုက်သစ်ကြီးဆီသို့ ရောက်သွားပြန်၏။ မီးခိုးရောင် ဆေးသုတ်ထားသည့် တိုက်ကြီးရှိ အခန်းတစ်ခုချင်းစီတွင် ကာလာစုံ မီးရောင်များကို တွေ့နေရသည်။ သို့ကလိုဆို တိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အပြာရောင် ရဲတိုက်ကြီးပမာ။ လှလိုက်တာ...။

လေးမြ အပြောအရတော့ သူဌေးအများစုသာ နေနိုင်သည့်နေရာတဲ့။ ဟုတ်လိမ့်မည်။ အခန်းတွေက အကျယ်ကြီး။ စွမ်းရည်တို့ အပေါ်စီးက လှမ်းမြင်နေရသည့် ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းရှိ အခန်းအချို့သည် သစ်လွင်တောက်ပလို့နေ၏။ တိုက်ခန်းများကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။

ကြည့်နေရင်းက ထိုမှာဘက် အခန်းတစ်ခန်းဆီမှ မီးရောင်တစ်ခုသည် မှိတ်သွားလိုက်၊ လင်းလာလိုက်ဖြင့် တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်လျက်ရှိနေသည်။ မီး

ချောင်း ပျက်တာများလားနော်။ မဖြစ်နိုင်။ လင်းလိုက်၊ မှိတ်လိုက် ဖြစ်နေသည့် အလင်းရောင်မှာ တစ်ခန်းလုံးစာ အလင်းရောင်အကြီးကြီး မဟုတ်။ စားကြည့်စားပွဲပေါ်က မီးအုပ်သေးသေးလေး၏ အလင်းရောင်မျှသာဆိုသည်ကိုတော့ စွမ်းရည်မှန်းနိုင်၏။ မီးအုပ်က ပျက်လုပြီမို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက်က မီးအုပ်ခလုတ်ကို ကစားနေခြင်းလား တစ်ခုခုပင်။

စွမ်းရည်လည်း ထိုမီးကိုပင် မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ မီးမှာ ထိုအထိုင်းပင် အနေအထားမပျက်သေး။ တဖျပ်ဖျပ်ဖြစ်လျက် ရှိနေပြန်သေး၏။ စွမ်းရည် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်၏။ မဟုတ်သေးပါ ဘူးနော်၊ အခန်းထဲရှိ စားပွဲတင်နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ကိုးနာရီပင် မထိုးတတ်သေး။ တစ်ခုခုပဲ။

ဒီအချိန်ကြီး သရဲခြောက်ရအောင်လည်း မဖြစ်နိုင်။ ဘာများပါလိမ့်။

"လေးမြရေ..."

အခန်းထဲက ထွက်ပြီး လေးမြကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့တွင် လေးမြမရှိ။ အမေသာ ရီမုဒ်တစ်လုံးကို ကိုင်ပြီး လိုင်းပေါင်းစုံကို နှိပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ စွမ်းရည်အသံကို ကြားသော်လည်း အမေက လှည့်၍ပင်မကြည့်။ လေးမြ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရမည်လား။ ရပ် စဉ်းစား သည်။ မဟုတ်သေး။

"လေးမြ"

အသံကို အနည်းငယ် မြှင့်ခေါ်လိုက်မှ လေးမြက သူ့အိပ်ခန်းထဲက ထွက်လာသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

တစ်ခုခုဟု ထင်ပြီး လေးမြ ထိတ်လန့်သွားဟန် ရှိသည်။ အမေ့ကို အပြေး လှမ်းကြည့်၏။ ရုတ်တရက် စွမ်းရည် ဘာပြောရမည်မှန်းမသိ။ အရေးမကြီး

သည်ကို အရေးအရာပြုသယောင် ဖြစ်နေပြီလား မသိ။

"ဟို ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး"

ထားလိုက်ပါလေ... ဟု တွေးပြီး လေးမြကို ဘာမှ ဆက်မပြောဖြစ်တော့။

"လေးမြ အိပ်နေပြီလား"

"မအိပ်သေးဘူး"

"ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"စာအုပ်ဖတ်နေတာ"

"ဪ..."

ဘာစာအုပ် ဖတ်နေတာလဲဟု ဆင့်ကဲ၍ သိချင်လှသော်လည်း ဆက်မမေး ဖြစ်။ လေးမြ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားတော့ စွမ်းရည် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့ လိုက်သည်။

"အမေ မအိပ်ချင်သေးဘူးလား"

အမေက တီဇွီကို လက်ညှိုးထိုးပြလျက် နှုတ်က စွမ်းရည် နားမလည်သည့် စကားများကို ပြောသည်။ အမေ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်မလိုလုပ်ပြီးမှ အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာ သေးသေးလေးဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။ အကြည့်က အလိုလို ပင် တိုက်သစ်ဆီသို့ ရောက်သွားရပြန်သည်။ ဟော ဖြစ်နေပြန်ပြီ။

စွမ်းရည် ထိုညက ထိုတိုက်ခန်းထဲက မီးကို အတန်ကြာ ငေးကြည့် နေခဲ့ လိုက်၏။
